

El salt del Timbarro

Text i foto > **JOSEP M. SANSALVADOR**

La riera d'en Xuncla és un curs d'aigua modest i discret. Neix més amunt de Sant Medir, d'esquena als contraforts de la vall de la Llémena i desguassa a Sarrià, al Ter, que tal vegada és el riu del país que disposa d'una reputació de bon treballador més ben guanyada. Com a bon aprenent d'un mestre amb majúscules, en el breu recorregut de la riera també hi trobem vestigis d'una activitat intensa i laboriosa. La força de la seva aigua ha omplert basses i rescloses, ha donat vida a molins fariners: el d'en Ribas, el d'en Pérez, el d'en Tomàs, el d'en Xuncla... Ha facilitat la feina dels picapedrers que esculprien rodes de molí (encara se'n poden veure un

parell a mig fer al paratge de les Moleres) i, en èpoques d'hiverns gèlids, ha fet companyia a un pou de glaç que trobem a pocs hectòmetres de la desembocadura.

El curs de la riera d'en Xuncla ha estat històricament patrimoni d'uns pocs pagesos, d'un grapat de bosquetans i dels últims estadants dels molins fins que aquest corrent d'aigua s'ha revelat com un espai natural magnífic i popular, a tocar de la ciutat. S'ha lliurat a excursionistes i a passejants, que hi han trobat una vàlvula d'escapament verda, fresca i amable, ideal per calçar-se les xiruques i anar a eixamplar els pulmons quan les disponibilitats de temps o la forma física no han facilitat l'empresa d'aventures de més alta volada.

El salt del Timbarro és el rovell de l'ou de la riera d'en Xuncla. El trobem a tocar del molí d'en Tomàs, en el terme de Sarrià de Dalt, baixant des de l'església de Sant Pau. És dels escassos punts on l'aigua, sempre moderada i continguda en tot el recorregut fluvial, mostra nervi i treu geni i salta per damunt les roques i alimenta una gorga de profunditat verdosa. Per anar bé, cal que a la primavera hagi plogut: l'arribada a l'indret serà doblement satisfactòria. Quan es compleix aquesta condició, les capçades dels arbres estan carregades de fulla i matisen la llum del sol. La vegetació està en el seu punt àlgid i transmet a l'aquífer una simbiosi cromàtica que

sembla feta exprés. Si el cabal és generós, la sensació de frescor proporcionada pel salt d'aigua és formidable. I la remor sonora de la caiguda en vertical fa que el visitant s'embadoqui com aquell qui gaudeix del recolliment d'un claustre romànic amb el ressò llunyà del cant gregorià.

La sort del salt del Timbarro és la seva discreció i un cert distanciament de les rutes verdes més conegudes i transitades. És el regnat encara inexpugnat del verd, de l'aigua i de la calma, a pocs minuts d'indústries, autopistes i d'una vida en general massa accelerada. Modest i discret, i que així es conservi.